

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

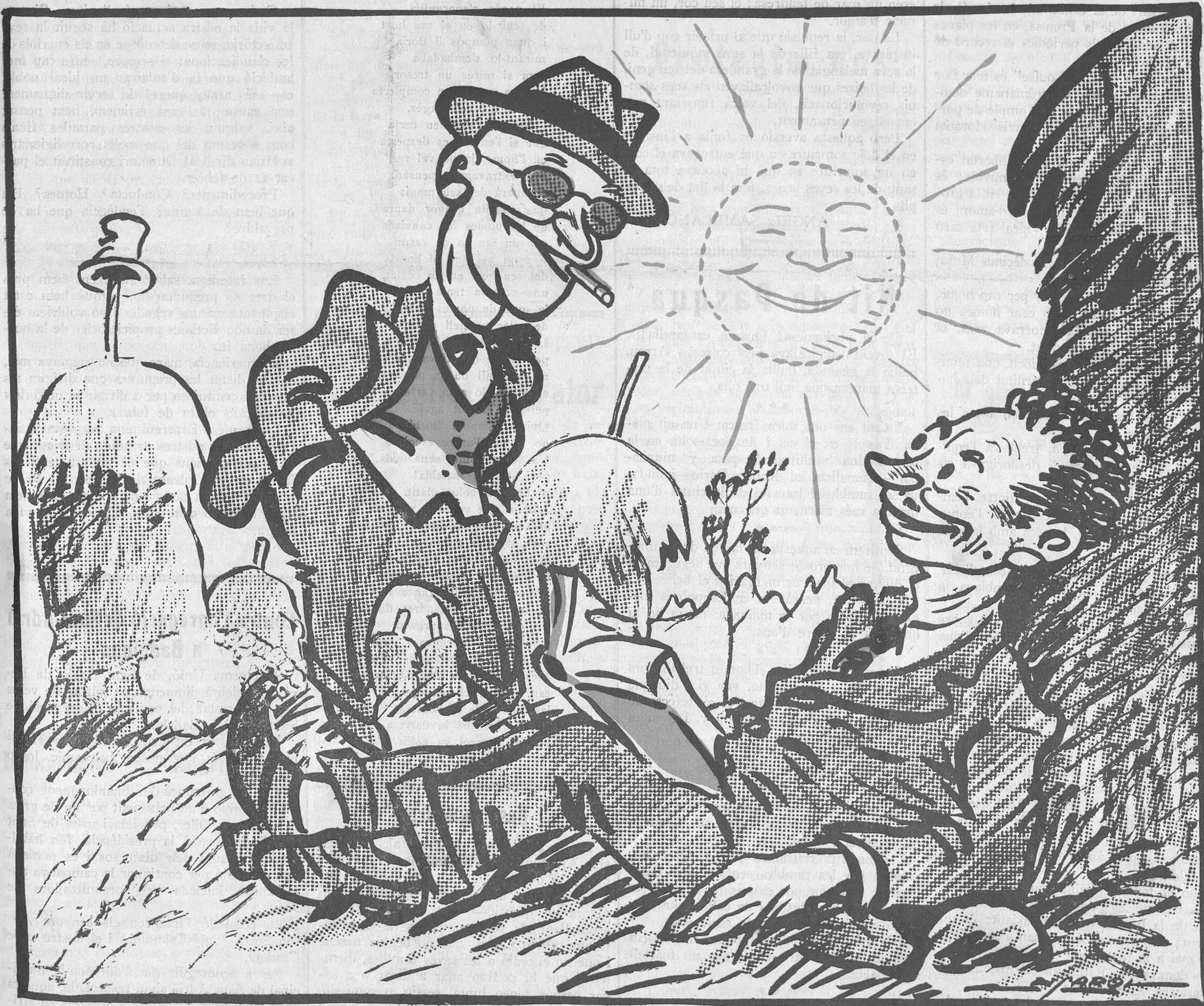
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA PREVIA CENSURA GOVERNATIVA

La decadència d'Albió

En un llibre publicat fa poc, per en Trotski i que duu per títol *On va l'Anglaterra?* remarca el líder comunista rus els fets, consigna les dades que demostren la decadència de la Gran Bretanya.

Més que de la Gran Bretanya, més que del poble anglès, és la crisi del imperialisme albiónic la que tenim davant dels ulls.

Es ben notori que la prosperitat i la grandesa actuals d'Anglaterra s'apoyen sobre la indústria i sobre les colònies.

L'imperialisme és l'aspecte polític del capitalisme, de la mateixa manera que el capitalisme és l'aspecte econòmic de l'imperialisme.

I capitalisme vol dir tant com producció i consum, com fàbriques i mercats. El comerç, la Banca, l'esquadra, etc., és el complement, són les conseqüències.

Els treballadors de la metròpoli produeixen i els treballadors de la Índia compren. I els lords, no hi ha que dir-ho, treuen el profit.

Això fa molts anys que dura; fa dos o tres segles que el mecanisme explotador de dos pobles, per una minoria de senyors sense escrúpols, ve funcionant sense interupció.

Però, ara l'equilibri està a punt de trencar-se, la balança sembla que falla pels dos platets.

Hi ha atur forçós, hi ha crisi de treball a Anglaterra i hi ha crisi d'obediència i de fidelitat a la Índia.

Els indis es cansen de fer l'"indio" i els obrers anglesos també.

El nacionalisme udola a Bombay i el comunisme a Londres.

Per endegar les aspiracions i els ideals d'uns i altres, es va confiar el poder als laboristes, que s'apressaren a fer de "bomberos" i "grooms" dels magnats de la City.

Res hi valdrà. Ni feixismes, ni cataplasmes més o menys socialistes.

L'imperi es trontolla i de les seves runes sortirà la puixança, la riquesa i l'hegemonia dels Estats Units.

Lluïsa Michel

L'aniversari de la Commune ha fet florir en les columnes de la Premsa, en les planesertes i desolades dels periòdics el record de Lluïsa Michel.

El nom de la "bonne Louise" és una flor roja, un clavell doble, de cromatisme detonant, de sentor vivíssima, que omple de porpra i de glòria l'horitzó i d'efluvis odorants la nostra ànima.

Lluïsa Michel és el sol de la llibertat esvaïnt penombres, esventant els núvols; és la gota, la feta de sang dels llavis en la grogor mortal d'una cara abrusada d'amor; és la vermellor de la vida i de l'ideal feta carn en una dona.

La verge roja va ésser la dècima Musa, la Musa del sentiment.

La seva carn no va cremar per cap home, perquè amb un home, amb cent homes no en tenia prou; perquè la torrava viva, la rostia l'amor de la humanitat.

Era, com ha dit Georges Pioch, una feminitat triple i necessitava la virilitat dels homes dels temps futurs.

Com totes les passionals, com totes les grans amoroses, era lletja.

L'ansia que l'abrandava, trencava l'equilibri de les seves línies, li desllorigava els trets del rostre.

El corc que la rossegava per dintre, l'emmagria. El foc que la va encendre, l'ennuyolava amb el seu fum, la secà amb la seva flama.

Era alta, prima, escardalena, cantelluda.

Era pàlida com la fam i semblava la imatge horrible de la misèria.

Anava sempre de dol i els parracs sobre els seus ossos s'agitaven com els plec d'una bandera.

C'est cela, escriu "Severine"; *elle était un drapeau noir*.

Era la senyera de la revolució, del terror proletari, de la Commune.

Els burgesos la temien, se la imaginaven com una fúria, com una folla, amb el ganivet a les dents i la llauna de petroli a la mà.

El fusellament al Pere Lachaise, al mur dels federats, els treballs forçats a Nova Caledònia els hi semblava poc per ella, per castigar aquell àngel roig, aquell dimoni amb faldilles.

I, no obstant, el diable aquell amb faldilles és una de les personificacions més excel·lents de la bondat que han existit; és un dels cors més generosos que han alenat i batregat mai a la terra.

Ho donava tot. Estimava els infants, els trinxeraires, les perdudes.

Anava a visitar els presos, hostatjava els vells a casa seva, acompanyava els orbes pels carrers.

Recollia els gossos vagabonds i curava els gats malalts, les bèsties hidròfobes. Sembla-

va nostra Senyora dels Desemparats.

Tenia l'ànima més formosa que ha sortit de les mans de Déu. Les seves entranyes eren un mar de tendresa; el seu cor, un miracle d'amor.

La por, la repulsió que al primer cop d'ull inspirava, era filla de la seva inquietud, de la seva melangia, de la grandesa del seu geni, de les boires que envoltaven els seus somnis revolucionaris, del volcà fumejant que era el seu pensament.

Però aquesta aversió es fonia a l'instant en el dolç somriure en què entregava el cor, en un somriure en què hi abocava tota la sang de les seves venes, tota la llet dels seus pits.

ANGEL SAMBLANCAT.

Nit de Pasqua

Quina ubriaguesa! Quanta cantarella!... El jovent baladrejava pels colzes... Arreu, bullia la gentada, bullia la ciutat de la mateixa manera que bull una olla.

La nit era una mica fresca. Una nit plena d'estels en el cel i de poca-solta en la terra. Una multitud "espesa y municipal"—que diria en Rubén Darío—inundava les rambles i les vies de la ciutat d'una manera més alarmant que mai.

Sentírem en aquesta nit la veu d'una multitud, de nombrosos senyors que segurament el dilluns al matí es menjarien el be.

I nosaltres, pensàvem en les pobres mones devorades per la mainada, on ja no hi quedaria ni rastre d'ous.

Aquesta col·lectivitat d'homes treballadors que un dia a l'any canta, veu vi i diu que en Clavé és el seu mestre, té el defecte de posar-nos tristos un cop cada any. I és quan precisament ells estan alegres...

Els bens, les ovelles, les mones ...

La nit era fresca. Nosaltres, des de la Via Laietana, sentíem la frescor d'aquella nit estelada i dolça.

I quan ens retiràrem per a descansar, passant per les rambles sentíem una flaire ingrata, una olor poc exquisida. Un tuí repugnant de carn bruta i de col·lectivitat pudenta ens inundava tota la sensibilitat.

I la tristesa de la nit alegre, la sentíem clavada en el nostre front per un martell inoblidable.

Quan ens ficàrem al llit, encara el soroll del carrer ens despertava. Volíem dormir i era impossible. La gent era riuada que, sortint-se de mare, ho inundava tot.

Ho amortia tot, menys la nostra sensibilitat que vivia desperta com sempre.

Fa un any que no pogueren celebrar-se les caramelles de la manera que s'han celebrat aquest any, amb motiu de la catàstrofe de Les Planes.

Recordeu?...

Més hauria valgut que aquest any tampoc s'haguessin celebrat. La memòria de les víctimes eren una cosa més sagrada i més digna.

Recordeu? Recordeu?

Oh, nit de Pasqua! Nit d'ovelles, de bens i mones!

EL PAGES TOSSUT

FAULA

Un vell pagerol hi havia per els anys de la picor, que una pomera tenia, la qual cada any li produïa pomes en molta abundor. Eren grosses i rodones d'un agredolç exquisit, i en veure-les tan bufones, n'hi demanaven les dones per donar-les al marit. La fama de la pomera

tant i tant anà creixent, que fins la gent forastera omplia la carretera per veure l'arbre excel·lent.

El pagès s'enorgullia de tenir-lo en el seu hort i quan pompós li floria mirant-lo s'embadalia com si mirés un tresor. No era, però, ben complerta la joia del vell pagès, i com és cosa ben certa que si l'enveja es desperta en l'home, ja no val res, una extravagant pensada s'emparà del seu magí;

que aquella grogor daurada de les pomes fos canviada per un viu to de carmí. Car un veí que hi havia del seu hort en un costat, una pomera tenia la qual de pomes l'omplia de color vermell pujat.

I del veí anà al darrera per tal de què li vengués un brancall de sa pomera, empeltant-lo a la carretera perquè l'empelt agafés.

Quina pomposa florida no tingué l'arbre escollit! Va donar pomes sense mida, però, dissort maleïda! ni una del color glatit. L'home que veure ja es creia el seu desig realitzat, seguint ferm en sa taleia, com més pomes d'or li feia l'arbre, estava més cremat; i crudelment li arrancava de les flors els tendres floes i a cada pas l'espurgava, i sovint li carregava les branques fermes de rocs.

Mes serà en va aital fallera, car, seguint el seu destí, les pomes de la pomera foren d'or fins la darrera que el pagerol va collir.

FLOK

Les regidores

La nova regidora del molt alt i dignísim Ajuntament de Barcelona, ja ha pres possessió del càrrec.

Creiem que la senyora Sagredo—la regidora en qüestió—, pot fer bona tasca, aconsellant als seus companys de consistori que retirin d'hora, que no beguin massa, i que no enredin a les seves famílies, dient-les-hi que hi podran anar a dinar o a sopar perquè tenen junta, sessió, o comissió.

Y, es que això d'ésser regidor fa tornar tronera a qualsevol.

Ja hi feia falta, ja, la senyora Sagredo al Consistori.

UNIO?

Seria una cosa molt sèria si es fes de debò la unió dels republicans. Oi, lector, que seria una cosa molt sèria?

L'ajuntament d'esforços, dins una col·lectivitat d'homes que sentin i pensin de la mateixa manera, és d'una grandesa infinita: l'aplegament de forces disperses per a combatre un enemic fort és d'utilitat, de necessitat palesa.

Unió de republicans?

Si; la unió s'imposa avui com sempre. Durant el curs de mig segle sembla que els mateixos republicans no n'hagin tingut esment. Nosaltres, ara com sempre, la volem la unió. I la demanem només, perquè no podem exigir-la.

Sempre l'hem desitjada la unió, sempre l'hem volguda, sempre l'hem defensada, com si ella fos una continuació del mateix esperit nostre. Tothom ho sap. Ningú podrà desmentir-ho. Vegi's la nostra actuació.

Des d'aquells anys que recorden les figures de Ruiz Zorrilla, Figueras, Castelar, Pi i Salmerón, que sempre hem tocat a Sometent, cridant als republicans a la unió sagrada. Com dèiem, avui més que mai també la volem, també la desitgem, també voldríem que l'anhel nostre fos l'anhel de tots.

Però, ara, unes advertències no aniran malament.

Creiem que tenim raó d'opinar. Si tota la vida la nostra actuació ha seguit la seva trajectòria, sense detenir-se en els curriols de les claudicacions; si sempre, sense cap més ambició que la d'enlairar un ideal noble, cap més afany que el de servir dignament una causa que tant estimem, hem pensat així, valguin les nostres paraules finals com a resum del que molts correligionaris voldrien dir-li al Directori constituït el passat 11 de febrer.

Procediments? Conducta? Homes? Pla que hem de seguir? Tendència que ha de prevaldre?

Ens interessa saber això, ens hem pres el dret de preguntar-ho, perquè hem estat enganyats mantes vegades i no voldríem ésser de nou víctimes propiciatòries de la nostra bona fe.

L'experiència, mare que no enganya mai, ens ha dictat les preguntes que dirigim als que es constituïren per a dirigir la unió dels republicans el 11 de febrer.

I res més. Esperem una resposta satisfactòria a les nostres paraules, desitjant que les manifestacions que en aquest sentit es facin, estiguin plenes de llealtat, en bé de la causa que fa tants i tants anys defensem i que estimem com a raó d'ésser de la vida nostra.

P.

Contra l'agregació de Sant Adrià a Badalona

Al cinema Unió, de Sant Adrià de Besòs, es celebrà diumenge un míting de veïns per a protestar del projecte d'agregació de Sant Adrià a Badalona.

Parlaren en dit acte els senyors Humbert i Tarrés i el nostre bon amic Josep Castany.

Tots es pronunciaren unànimament contra l'absorció d'un peix petit per un de gros.

El senyor Oller, propietari urbà de Sant Adrià, que ocupà la presidència, féu hàbilment el resum dels discursos i es nomenà una comissió per continuar la campanya autonomista iniciada pels organitzadors de l'acte.

La comissió l'integren els senyors Antón Soler, Lluís Colominas i el nostre amic Castany.

Per a aconseguir que l'autonomia municipal de Sant Adrià sigui respectada, aquests ciutadans estan disposats a tots els sacrificis. Per a defensar el seu dret, aquests i tots els atropellats, ens tindran sempre al seu costat.

DIBUIXOS DE PARIS

La portera

La portera és queicom més que important en la vida de França en general i de París en particular. Tots els francesos, ans d'ésser exhaurits per la burocràcia i l'Estat, han estat domats per la portera.

Els nois, des de petits, ja estan avesats a veure l'esguard displicent, malfiat i autoritari de la portera. I quan arriben a grans, les gentils comminacions que l'Estat els envia els semblen pa amb oli...

La portera és el millor document psicològic de la França: una època, una costum, la vertebral dominant.

La portera d'una casa, sobretot a París, és un ésser sever. No és pas, però, que sigui una persona com una altra: és una infra-persona que es sobreposa a la resta. Totes les porteres saben que són menyspreades i odiades cordialment per tots els estadants de la casa respectiva. Això les fa més aferrades encara a la seva tasca idiota. Car totes les porteres de París es creuen els representants directes dels propietaris!...

Quan un visitant entra a una casa, la portera, insolentment, ja s'ha fixat fins si porta els mitjons sargits.

L'esguard d'una portera és un esguard de pedra renysca. El pobre que deu anar a raure a un d'aquests exemplars, devé un pou de consumcions als pocs segons. Ningú del món demana tantes informacions i detalls com les porteres de París. Ningú del món és, tampoc, tan xerraire i mal educat. El veritable tipus odiós és representat per ella.

L'Eugeni Sué, el bon jueu errant, les va lapidar amb el nom de *piules*. És el nom vindicatiu que adopta el llogater per a l'apel·lació comú de la seva enemiga. La piula és un ocell idiota, pretensió i que no calla mai. Així les porteres de París.

La més bona impressió que hom treu d'una relació tinguda amb una portera de París, és que us ha perdonat la vida o bé us ha protegit.

La imatge de la portera és associada a tots els mals presagis.

Si no fos per a justificar els sous dels caps de policia, inspectors i altres gents de l'olla, l'Estat ja hauria suprimit, almenys a París, la institució dels *bófies*. Car no és pas la policia la que troba els delinqüents de París: són les porteres, tipus de literatura de fulletí, que es llenen, amb cos i ànima, a la recerca del perseguit, cada una des del seu recó, fins que l'entreguen.

Jo he arribat, amb la qüestió de les porteres, a una conclusió soporífica i terrible: una portera, un guàrdia civil; dues porteres, un consell de guerra; tres porteres, la dictadura.

I els parisencs suporten la portera com un mal necessari!

Val a dir, però, que, malgrat tot, hi ha una manera de fer que la portera us saludi bonament, que no dongui informes dolents sobre la vostra persona i les vostres costums, que fins us somrigui—i després us menysprei. Només cal que hom sigui pròdig amb cèntims...

Car a França en general i a París en particular, les persones que no se serveixen a elles mateixes, totes tene nun esperit de portera.

ANTONI PENA

París.

L'homenatge a l'Angel Marsà

Dimecres, a la nit, tingué lloc al restaurant "La Patria" l'àpat que un nucli nombros d'amics i companys oferí al jove escriptor en Angel Marsà, per l'èxit obtingut amb la seva obra *Los cuatro puntos cardinales*.

Feren acte de presència en l'homenatge polítics i artistes, escriptors de les més oposades tendències i periodistes de la major part dels diaris de Barcelona.

Regnà tota la nit gran cordialitat, es pronunciaren brindis i discursos i es va fer força barrila.

Va quedar, en fi, demostrat amb aquest acte que Marsà, ademés de cronista i novel·lista personalíssim, és l'abasagador de la simpatia a Barcelona.

Avis

La setmana que ve començarem la publicació del fulletí enquadernable del setmanari que l'any 1867 es publicava a Barcelona, amb el títol de

UN TROS DE PAPER

En aquest famós setmanari hi col·laboraven les millors firmes d'aquella època, entre elles en Valentí Almirall, Conrad Roure, Antoni Altadill, Manuel Angelón, Eduard Aulés, Albert Llanas, etc., etc.

Posseir una col·lecció d'aquest setmanari, és tenir una joia literària.

Comprant LA CAMPANA DE GRACIA cada setmana, tindreu la col·lecció completa de

UN TROS DE PAPER

El setmanari que féu les delícies dels nostres avis.

No deixeu de comprar LA CAMPANA DE GRACIA, que és el setmanari del poble.

Els presents de Déu

Una vegada es trobaren per un camí tres individus: un protestant, un catòlic i un jueu. Feien la mateixa ruta i la continuaren junts. Es feren molt amics. A part de la religió, eren tres homes que s'avenien força.

Quan més amicalment caminaven, es trobaren en un hostal. Hi entraren a refrescar la gola. L'hostal estava buit. Però al cap d'una estona arribà un quart viatger. Era Déu, Déu en persona, que havia vingut a la terra de rigorós incògnit.

S'assentà a la mateixa taula dels tres caminants. Al cap de poc, es donà a conèixer. No cal dir la sorpresa de tots tres.

En despedir-se, Déu els digué:

—Demaneu-me el que vulgueu, i us serà concedit de seguida.

El protestant demanà:

—Senyor, doneu-me tota la intel·ligència de la terra.

—Concedit.

El catòlic:

—Jo us demano, Senyor, tota la riquesa de la terra.

—Concedit també.

El jueu callava. Per fi, Déu li demanà què volia.

—Jo, Senyor, sóc modest—digué ell—. No demano sinó que em doneu l'adreça del catòlic.

LA DEGENERACIO DE L'ESPERIT

La serenitat i el valor

No és concebible el valor manca de serenitat. Valor i serenitat són dos factors aliats; es deuen reciprocitat. Es una mutualitat ineludible, inseparable. No existeix el valor quan no hi ha serenitat, i viceversa. El valeros és valent perquè posseeix un esperit clar, diàfan, serè, i s'és serè i tranquil perquè el valor dóna la seguretat, qualitat pariona a la serenitat. Valor i serenitat són nats a la una, en un mateix instant i en una mateixa fornall.

Ambdós membres sofreixen una vasta metamorfosis quan es desvirtuen, es deslliguen i trenquen l'associació. Obrant per si sols, individualment, perden les qualitats que disfrutaven en llur mutualitat. El valor ja no és valor; i la serenitat tampoc és serenitat. El valor s'ha transformat amb salvatgeria. I la serenitat amb estúcia. I estúcia i salvatgeria treballen autònomament.

Ha estat un procés ràpid, en el qual dos qualitats s'han degenerat, s'han prosti-tuït i s'han transformat totalment. Es un complex fenomen psíquic. El pur s'és fet impur. El dret s'és torçat. El ferm s'ha tornat decrepít.

La conversió s'ha deixat sentir primer personalment, aïlladament, i ha finit atacant en corporació, en col·lectivitat. El que de bell antuvi era un cas isolat, un minúscul rocam en mig de la mar, s'ha alçat, s'ha engrandit i n'ha esdevingut un illot. L'illot s'ha remogut influït per una força geològica i s'ha allargassat regularment; s'ha fet una illa. La illa, a la vegada, ha crescut i n'ha eixit un continent, una agrupació, una majoria.

Ací tenim reproduït el procés que segueix la degradació de l'esperit entre les

multituds. L'esperit representat pundonorosament per la serenitat i el valor mutua-ment fosos són abaixats fins a confondre's amb estúcia, que és també la covardia, i amb la salvatgeria, que és també la inconsciència. Són l'antípode de la serenitat, que és també l'enteresa i la sinceritat, i el valor, que és la consciència i la responsabilitat. La conclusió és arrodonida en l'eterna paradoxa. Sempre i sempre—àdhuc en lo insubstancial—la paradoxa regnarà entre les coses i els animals indistintament.

FENICEX

NOTES D'ACTUALITAT

Protegim-nos

En llegir l'editorial d'un diari català corresponent a les seves darreres edicions, ens hem decidit a escriure aquestes quartilles. Fa anys i més anys que tothom es queixa que Catalunya no té, ni de bon tros, la premsa que li correspon al grau de cultura que tant gallegem de posseir. Fa anys i més anys que hom veu minvar el públic en tot el que són manifestacions d'art català, principalment en el teatre. (Es estranya una temporada un xic llarga i continuada). Per què no tenim premsa? Per què no tenim teatre? Per què no tenim tot el que ens manca, nostre, ben nostre?

Ens hem referit més amunt a l'editorial d'un diari català, en el qual hi hem llegit unes alabances a altre periòdic que ens ha plagut força i de les quals el creiem merixedor, però és aquest un cas isolat, és una cosa veritablement incomprensible en aquell diari, part de quals editorials han anat dedicats, de vegades, a rebentar la premsa catalana. Recordem algun d'ells i, comparat al d'ara, els trobem més injusts encara.

No sabem per què, entre la premsa escrita en la nostra parla, es té tan poca ajuda. Ignorem qual és l'adversió que senten els dos únics diaris nostres—i els considerem nostres perquè són catalans—vers els altres. Cadascú d'ells dos solament s'alaba les seves coses i malparla de les dels demés. No és estrany, doncs, que recentment hagin trobat lloances en l'editorial de referència; es lloava una cosa de casa que, indiscutiblement, no podia ésser dolenta.

Si alguna petició m'atrevis a fer als esmentats diaris, fóra la de què es parlés de la nost rapremsa, de la que surt i de la que que surti; de la revisteta modesta i de la mal impresa; però no amb fuetades, sinó amb paraules amicals, per a encaminar-los si és que no segueixen bon camí, per a alentar-los en la seva tasca, apreciable sempre, no per fer-los enrogir davant d'altri.

Que parlin de la premsa catalana, sí, i no precisament amb notes pregades, sinó dedicant-los preferents articles donant-la a conèixer, que hi han moltes fulles periòdiques que es farien interessants si tothom les conegués...

Protegim-nos, senyors de les elevades tribunes catalanes! Protegim-nos entre nosaltres, ara més que mai. Que Catalunya tingui de tot i que aquest "tot" sigui conegut de tothom. Ajudem-nos en la noble tasca d'enaltir la llengua i no menyspreem res, per insignificant que sigui. Recordem-nos que els petits es tornen grans...!

JOAN TRULLAS I RIERA

Els germanòfils i Espanya

Tothom recorda el bé que durant la guerra, va fer Espanya a Alemanya. I qui ho recordarà més i amb més alegria seran els germanòfils que en aquella època infestaven la província. Els alemanys paguen els serveis d'Espanya durant la guerra, posant obstacles a l'entrada d'Espanya a la Conferència de Ginebra.

Veus aquí el que sobre aquest cas, diu "Andrenio", gran escriptor i gran liberal, en un article publicat a *Heraldo de Aragón*:

"¿Qué pensarán ahora los germanófilos?, se preguntan algunas gentes ingénuas al comentar las actitudes y los incidentes de Ginebra. Es posible que no piensen nada. La enfermedad de pensar no era lo que más afligía a aquel bando, aunque hubiese en él algunos hombres eminentes, como sucede en todo movimiento de opinión numeroso.

Hasta es posible que no queden germanófilos. Desde que Alemania fué vencida y proclamó la República, aquella fe se vino abajo. Los germanófilos de antaño, que durante la guerra abominaban de Italia, son hoy mussolinistas por las mismas razones. Sus amores han cambiado de emblema. En vez del casco prusiano, la camisa negra, el "manganello", vulgo garrote, i la "rivoltella" dispuesta a imponer un saludable temor y a suprimir a cualquier Matteotti incómodo.

La germanofilia no era, en realidad, más que la trasposición al teatro de la guerra europea, de los sentimientos de un bando político español. Fué una de las metamorfosis del carlismo, despojado ya de su significación accidental de causa dinástica y consecuente con su espíritu de causa reaccionaria. Por eso fué lógico que los carlistas o jaimistas se le insubordinaran a don Jaime, cuando éste, Borbón i antiguo oficial ruso, se declaró por los aliados. Y así también se explica que no hubiera apenas germanófilos antes de la guerra y apenas hayan quedado después, cuando eran legión en los cuatro años. Alemania ya no les sirve para el caso. El carlismo "avatar" del "austracismo", de la nostalgia del siglo XVII, con su excitante olor de herejes achicharrados y su pompa de absolutismo monárquico, tiene que buscar otros ídolos y poner en otra parte sus simpatías y sus esperanzas."

El grup escolar Pere Vila

Amb el seu silenci, l'alcalde i el president de Cultura diuen prou bé que segueixen tenint la idea de convertir el Grup Escolar Pere Vila — magnífica institució docent, llegat d'un patrici català—en Jutjats municipals i en Parc de Bombers. Altrement, dies abans l'alcalde ja havia dit: "La qüestió està acabada".

Ja hem dit la nostra sobre aquest afer, i els diaris també ho han dit abastament. No hi hem de posar cap nou comentari, doncs.

Només volem assenyalar el fet que dos periòdics gens sospitosos—l'organ dels mestres de tot Espanya i el *Boletín Oficial de la Provincia*, del dilluns—han combatut la idea. El *Boletín* àdhuc deia als que això volen fer: *Perdónalos, Señor, que no saben lo que se hacen*.

Tot això vol dir que la idea de la conversió del Grup Escolar no deu pas ésser tan bona com es pensen, o com volen fer veure

El nou raid

Els grans raids es posen de moda, i aviat seran una cosa corrent. Tòt just arriben de Buenos Aires els del raid a través de l'Atlàntic, i ja han sortit tres avions per a fer el raid Espanya - Filipines - Japó

Però sembla que aquests tres aviadors no tenen, per endavant, l'èxit de Franco. Tota la publicitat que es donà a aquells, ara és gairebé silenci. Es que ja no ens emocionen els raids? Es que aquests no s'ho mereixen tant? Es que el raid no té importància? No sabem el què és. El cert és que aquests tres aviadors sembla que vagin de Madrid a Toledo i prou.

La lletra a Déu

En Jaume estava a la misèria. Escrigué una lletra a Déu explicant-li la seva necessitat i demanant-li que l'ajudés. El sobre guia la següent adreça: "Al bon Déu". En Jaume la tirà per la finestra.

En aquell moment passava per sota el secretari d'en Rotschild, el qual agafà la carta.

—Quin boig pot haver escrit a Déu?

Llegí la lletra, i en el fons del seu cor es sentí commogut i la donà a en Rotschild. En Rotschild la llegí i després exclamà:

No puc deixar que aquesta família es mori de fam. Dónal's aquests 1.500 francs, dient-los-hi que joestic cada dia de comunicació amb Déu i ell m'ha donat això amb l'encàrrec de què els hi donés.

El secretari anà a trobar la necessitada família d'en Jaume i repetí les paraules del seu burgès.

Quan fou fora, la muller d'en Jaume digué:

—Jaume, si en Rotschild ens ha donat aquests 1.500 francs de part de Déu, imagina't els que ell s'haurà quedat de comissió.

SI NO S'ATURA...

Si la moda va seguint,
de la forma que segueix,
si tothom ho consenteix
i tothom ho va aplaudint,
quan fineixi el segle vint;
(que no serà l'edat meva),
es ben segur que aniran
les dones que al món viuran
vestides el mateix que Eva.

Cada moda que surt nova
no té ja cap més sentit
que suprimir del vestit
un altre trosset de roba;
però si cada dia al cove
hi llencen tan sols un fil,
quan seran a l'any dos mil
(per més que els hi sembli barra),
sense roba es quedaran
i, llavors, es vestiran
amb... una fulla de parra.

KADA.

Pretenents al tron

Ha mort el pretenent al tron de França. I ja hi ha nou pretenent: el duc de Guisa. Els monàrquics francesos han declarat que ell és el legítim hereu del tron i l'han elegit com a cap. Però alguns altres diuen que el pretenent ha d'ésser don Jaume de Borbó, pretenent, també, al tron de la monàrquica Espanya.

S'aboleixen les monarquies; cada dia hom s'adona més que calen repúbliques. I no obstant, els que es creuen hereus dels diferents desapareguts trons, no s'adonen d'aquest progrés del món i tenen el cinisme de pretendre'ls. França, Albània, Rússia, Alemanya, Polònia, tenen pretenents als seus desapareguts trons.

Creiem en la inconsciència d'alguna gent. Però, francament, volguer tornar a implantar la monarquia on hi ha república, ja és un excés d'inconsciència, ja és una ceguesa espiritual absoluta.

Millor que les persones

A Londres, ciutat on la pobresa de les classes baixes fa por, s'ha inaugurat un saló de perruqueria com aquí no en tenim cap.

Es tracta d'una perruqueria per a gossos que porta aquest nom: "Philoknon Limited".

Per un parell de xelins renten als gossos, els ensavonen, els respallen, els friccionen i els assequen per mitjà de l'electricitat. Després els hi venten les dents i les ungles i els rissen el pèl.

Quants pobres hi hauran a Londres—i aquí—, que no tindran tantes comoditats!

EL MILLOR DELS MONS

L'hora de dinar en un interior obrer de Barcelona.

EN RUSIÑOL I EL POBLE

—Amic Santiago, temo que estiguen cansat de tantes molèsties com us ocasionem.

—A mi els de casa no en molesten mai!

FRENOLOGIA

—Vaja, ja podem estar satisfets! Ja podem viure sense necessitat de cervell!

Eleccions a Estònia

A Estònia, com a tants altres països, es preparen eleccions. Els partits que aspiren a ocupar un lloc al Parlament, són cent

catorze. Y els candidats als cent llocs d'aquest Parlament són dos mil dos cents cinquanta sis.

Tots es volen sacrificar! Tots volen fer la felicitat del país!

Pobre país!

Petites vanitats

Diuen que en Pich està molt content perquè li han fet creure que s'assembla a en Mussolini. La cosa va anar així:

L'altre dia un conegut seu li va dir:

—Hola, Mussolini!

—Per què em dius Mussolini?

—Perquè t'hi assembles.

I en Pich va somriure satisfet.

Home, per l'amor de Déu, senyor Pich!

Si ens vol

fer contents, agrairíem al senyor Pich que, per a desfigurar-se, es deixés bigoti.

Un bisbe a la presó

A Copenague han agafat al bisbe. Anton Bast i l'han condemnat a tres mesos de presó.

Sabeu per què? Perquè s'havia quedat —i gastat—, els diners d'una capta pels sants del cel que ell havia organitzat.

Dos bisbes més volien demostrar l'innocència de l'empresonat, però amb una mica més els tanquen també a la presó.

Bombardejant

Les nostres Rambles acabaran malament. I diem malament, perquè, segons ens diuen, van a ésser convertides en bulevard.

Als nostres digníssims administradors els convé remenar terra i més terra i asfaltar i tornar asfaltar.

ANGEL SAMBLANCAT

ha publicat ja l'obra inèdita

CON EL CORAZON EXTASIADO

Es ven a 3 ptes. a totes les llibreries

i quioscos, i a la

Editorial BAUZÀ, Aribau, 177

A Balaguer, homenatge a la vellesa.

Menys homenatges a la vellesa i més humanitat pels vells fa falta.

S'ha celebrat el X Congrés de Protecció a la infància.

A lo millor no hi ha un congressista que no tingui un fill a l'hospici.

S'han publicat els estatuts de l'Exposició de Barcelona.

Ja tenim estatuts. Veïam ara quan tindrem Exposició.

Ha sortit el número del mes d'abril de "Lluita", l'organ de la Federació de Dependents de Catalunya. Es molt interessant. Publica articles de Pere Olivella, Silx, Xavier Kulmel, Alfred Costa, Josep Maria Tallada, Salvador Perarnau, A. Esclasans i R. Ràfols.

De fa un quant temps sovintegen els accidents d'aviació.

No sabem a què atribuir-ho. Potser és una passa.

A Madrid uns boigs—creiem que quatre—varen matar a un home.

Però per què els deixen anar pel carrer als boigs a Madrid? Els boigs han d'estar tancats!

A París ha mort M. Cornuche, l'amo del joc de Deauville.

A Espanya, on estava molt ben relacionat, ha estat molt sentida la seva mort.

Ahir va tornar a Barcelona el president de la Diputació, senyor Milà i Camps.

Ens en alegrem.

Ja l'enyoràvem!

Imprompta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Calles del Oim, número 8